

РЕШЕНИЕ

№ 2344

гр. София, 08.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 31.03.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **2618** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 211 от Закона за министерството на вътрешните работи /ЗМВР/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Ц. Б. Ц., чрез адвокат В. С. срещу Заповед № 3382з-45 от 26.01.2021 г. на началника на сектор „Охранителна полиция” при 07 РУ - СДВР, с която му е наложено дисциплинарно наказание „писмено предупреждение“ за срок от 3 месеца.

В жалбата, от съда се иска оспорената заповед да бъде отменена, като незаконосъобразна. Твърди се, че същата не е издадена в предписаната от закона форма, защото не са описани доказателствата въз основа, на които административно-наказващият орган е взел своето решение, както и обстоятелствата, при които се твърди, че е извършено дисциплинарното нарушение. Инвокирани са доводи, че в хода на дисциплинарното производство не са събрани никакви доказателства за виновно поведение от страна на Ц.. Посочено е, че законовите норми, съдържащи нарушението, което оспорващият се твърди, че е извършил не кореспондират с предвиденото за това нарушение наказание. Според жалбоподателя фактическите предпоставки, послужили на административният орган за издаването на оспорения акт са твърде абстрактни и общи. Не е уточнено, какви са били провощията на двамата членове на автопатрула, за да се прецени дали Ц. е следвало да докладва в оперативната дежурна част за проверката на спрения автомобил. На последно място се твърди, че заповедта не отговаря на целта на закона, защото е

издадена в противоречие с принципа на съразмерност, регламентиран в чл. 6 от АПК.

По време на проведеното по делото открито заседание оспорващият се не явява лично. Пълномощникът му адвокат С. поддържа жалбата. В дадения от съда срок не са представени допълнителни съображения в писмен вид. Претендира се присъждането на разноски.

Ответникът по оспорването началника на сектор „Охранителна полиция” при 07 РУ – СДВР. От пълномощника му юриконсулт И., са постъпили писмени бележки, в които жалбата се оспорва. Посочено е, че процесната заповед е издадена от компетентен орган, в предвидената от закона форма и в съответствие с материално-правни разпоредби. Претендира се присъждане на юриконсултско възнаграждение и се прави възражение за прекомерност на заплатения от оспорващия адвокатски хонорар. Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и изразеното становище на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че Ц. Б. Ц. към момента на налагане на процесното дисциплинарно наказание е бил назначен на длъжност „старши полицай“ в група „Охрана на обществения ред” на сектор „Охранителна полиция” към 07 РУ на СДВР. В справка с рег. № 40638/18.12.2020 г. (л. 22-24), съставена от старши инспектор Д., началник на група „Охрана на обществения ред”, при 07 РУ - СДВР, са изнесени данни за неправомерни действия от служители на 07 РУ-СДВР. В справката е посочено, че в управлението е извършена проверка във връзка с подаден сигнал от гражданин, че на 28.10.2020 г., служители на управлението са му съставили акт за установяване на административно нарушение, като са се държали грубо и арогантно. В хода на проверката са снети писмени обяснения от всички имащи отношение лица. Установено е, че на 28.10.2020 г. полицейските служители Ц. Ц. и М. С. са били назначени в състава на автопатрул АП-156 в района на жк М. 3. Около 11,50 часа, служителите спрели за проверка при [жилищен адрес] бял товарен автомобил и полицай С. извършил проверка на документите му. При липса на констатирано нарушение водачът и автомобилът били освободени. В същия момент С. забелязал, че неустановено лице го снимало с мобилен телефон. Лицето било поканено до полицейския автомобил, където били проверени документите му са самоличност. Било установено, че личната му карта е с нарушена цялост, поради което му бил съставен акт за установяване на административно нарушение.

Според проверяващите полицейските служители С. и Ц. са извършили нарушение на съответно на чл. 59, ал. 1 и на чл. 35, ал. 1 от Инstrukция № 81213-929/02.12.2014 г. (наричана за краткост по-надолу само „Инstrukцията”). Направено е предложение на двамата да бъде наложено дисциплинарно наказание „порицание” за срок от шест месеца.

Началникът на сектор „Охранителна полиция” при 07 РУ – СДВР е поканил Ц. Ц. да даде писмено обяснение, във връзка с констатациите при проверката с покана рег. № 3382р-41048 от 22.12.2020 г. (л. 43).

Оспорващият е депозирал обяснение с рег. № 41163/23.12.2020 г., за което няма данни да е прието от дисциплинарно наказващия орган.

Като доказателство по преписката е приложена кадрова справка за получени награди и наложени наказания на Ц. Ц. (л. 50).

Вземайки предвид събраните в хода на дисциплинарното производство доказателства, началникът на сектор „Охранителна полиция” при 07 РУ - СДВР е направил извод за наличие на фактическите предпоставки за налагане на посоченото наказание спрямо държавния служител Ц. Ц., поради което е издал оспорената заповед.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е съобщена на Ц. Ц. лично на 08.02.2021 г., видно от положения върху екземпляр от нея саморъчно написан текст. Жалбата е подадена директно в АССГ на 19.02.2021 г. (вх. № 5907), т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство срещу акт, подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

За да издаде оспорената заповед, компетентния административен орган е приел, че са налице материално-правните предпоставки на чл. 194, ал. 2, т. 1, във връзка с чл. 197, ал. 1, във връзка с чл. 199, ал. 1, т. 5, пр. 3 от ЗМВР, а именно че с деянието си Ц. Ц. е извършил нарушение на служебната дисциплина и му е наложено наказание „писмено предупреждение“ за срок от 3 месеца за пропуски в изучаването и прилагането на разпоредбите, регламентиращи служебната дейност.

Съгласно чл. 205 от ЗМВР, дисциплинарното производство се образува при наличие на данни за извършено дисциплинарно нарушение и за неговия извършител. То започва с писмена заповед, единствено при наличие на данни за извършено дисциплинарно нарушение по чл. 203, ал. 1, т. 2 - 14 от ЗМВР. В разглеждания случай, такива данни не се били налице, поради което липсата на заповед за образуване на дисциплинарно производство не е нарушение на административно-производствените правила.

Съгласно разпоредбата на чл. 204, т. 4 от ЗМВР, наказанията се налагат със заповеди на служители на висши ръководни и ръководни длъжности – за наказанията по чл. 197, ал. 1, т. 1 – 3. В разглеждания случай е безспорно, че наказанието е наложено от началника на сектор „Охранителна полиция” при 07 РУ - СДВР – служител на ръководна длъжност, а Ц. Ц. не е бил назначена на висша ръководна длъжност.

По делото няма данни оспорващия да е бил изслушван. Доколкото разпоредбата на чл. 206, ал. 1 от ЗМВР предвижда алтернативно изслушване или приемане на обясненията на държавния служител, с приемането на обясненията на Ц., дисциплинарно-наказващият орган би се е освободил от задължението си да го изслуша. Съдът приема, че обясненията на оспорващия са приети, независимо, че върху приложения по преписката екземпляр липсва резолюция на началника на сектор „Охранителна полиция” при 07 РУ – СДВР. В оспорената заповед е отбелязано, че писменото обяснение е прието и от него е видно, че Ц. признава вината си.

Наказанието е наложено на 26.01.2021 г. Фактите и обстоятелствата, свързани с нарушението на служебната дисциплина са обективирани в справката от 18.12.2020 г., с която дисциплинарно наказващия орган се е запознал на същата дата, т.е. наказанието е наложено в предвидения в чл. 195, ал. 1 от ЗМВР срок.

От друга страна, в оспорената заповед е посочено, че Ц. е извършил нарушение по чл. 194, ал. 2, т. 1 от ЗМВР, изразяващо се в неизпълнение на разпоредбите на издадените

въз основа на ЗМВР подзаконовите нормативни актове (в случая чл. 59, т. 1 от Инструкцията, според който нарядите своевременно докладват в ОДЦ/ОДЧ за всяко изменение в оперативната обстановка, извършено правонарушение, прилагано полицейско правомощие и взето отношение), като не докладвал в оперативната дежурна част (ОДЧ) за извършената проверка (приложено полицейско правомощие) на товарния бял автомобил марка „Мерцедес С.“. Наложено дисциплинарно наказание „писмено предупреждение“ е по чл. 199, ал. 1, т. 5 от ЗМВР, а именно за пропуски в изучаването и прилагането на разпоредбите, регламентиращи служебната дейност. В заповедта не е посочено, в какво точно се изразяват пропуските в изучаването и прилагането на служебната дейност, което на практика я лишава от мотиви. Следва да се отбележи, че в чл. 200, ал. 1, т. 15 от ЗМВР е предвидено, че за неизпълнение на разпоредбите на този закон и на издадените въз основа на него подзаконовите нормативни актове, се налага дисциплинарно наказание „порицание“. Разминаването между фактическото описание на извършеното нарушение и наложеното наказание, такова каквото е регламентирано в ЗМВР, на практика представлява съществено нарушение на административно-производствените правила. Наказаното лице е лишено от възможността да разбере, защо за едно дисциплинарно нарушение, което се твърди, че е извършило, му е наложено непредвидено в закона, за това нарушение наказание.

На следващо място, настоящият съдебен състав намира, че административният орган е следвало да изложи мотиви, защото точно Ц. е следвало да докладва в ОДЧ за предприетото полицейско правомощие, съгласно чл. 59, т. 1 от Инструкцията. В описаната по-горе справка от 18.12.2020 г. е посочено, че М. С. е бил старши на автопатрула, поради което е логично именно той да докладва в ОДЧ за извършената проверка. От дадените обяснения от Ц. (л. 44) е видно, че именно С. е спрял за проверка товарния автомобил, докато оспорващият през същото време е търсил в багажника на служебното МПС листа за съставяне на докладна записка.

В тази връзка съдът намира, че в разглеждания казус липсва описание на конкретното поведение на служителя или неговите действия или бездействия, в нарушение на закон или подзаконов, нормативен акт, представляващи нарушение на служебната дисциплина. В процесната заповед са посочени двама служители, като членове на автопатрула, но не е визирано кой от тях и на какво основание е следвало докладва в ОДЧ, за приложеното полицейско правомощие, в съответствие с цитираните разпоредбите на Инструкцията. Съгласно чл. 194, ал. 4 от ЗМВР, дисциплинарната отговорност е лична, т.е. необходимо е да се установи конкретно неправомерно поведение на служителя, за да се наложи предвиденото в закона наказание. При настоящия спор не е установено, че точно оспорващият не е изпълнил задължението, произтичащо от чл. 59, т. 1 от Инструкцията.

Предвид на гореизложените съображения трябва да се приеме, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, но при частична липса на мотиви и при несъответствие с материално-правните разпоредби, поради което следва да бъде отменена.

С оглед изхода на спора и при положение, че жалбоподателят е поискал присъждане на разноски, на същия се дължат такива от бюджета на органа, издал незаконосъобразния административен акт. Съдът намира направеното възражение за прекомерност на заплатения адвокатски хонорар от 700 лв. за основателно. Спорът не се отличава с фактическа и правна сложност. По делото е проведено само едно

заседание и същото приключва по-малко от месец от подаване на жалбата. В тази връзка на оспорващият следва да бъдат присъдени разноси за заплатено адвокатско възнаграждение в минимален размер, съгласно чл. 8, т. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 2 от АПК, Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Ц. Б. Ц., чрез адвокат В. С. Заповед № 3382з-45 от 26.01.2021 г. на началника на сектор „Охранителна полиция” при 07 РУ - СДВР, с която му е наложено дисциплинарно наказание „писмено предупреждение“ за срок от 3 месеца.

ОСЪЖДА Столична Дирекция на Вътрешните Работи да заплати на Ц. Б. Ц., с ЕГН [ЕГН], на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, сумата от 410 (четиристотин и десет) лева, представляваща направени по делото разноси – държавна такса от 10 лева и платено адвокатско възнаграждение, в размер на 400 лева.

Решението не подлежи на касационно оспорване съгласно чл. 211, изречение 2 от ЗМВР.